

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)

Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu

Broj predmeta: KV. 5/05

Optužnica: KTRZ br. 17/04 od 12. avgusta 2005.

Glavni pretres: 23.04.2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Miloša Jovanovića

Svedok je pre rata u Zvorniku radio u preduzeću *Velepromet*. Kada je počeo rat mobilisan je. Bio je angažovan u vojsci na obezbeđenu raznih objekata u Zvorniku. Obezbeđivao je trafo stanice, bazene. Radio je na obezbeđenju sela u okolini Zvornika. Posle izvesnog vremena susreo se sa Slavkom Erićem, pomoćnikom komandira stanice milicije i on ga je pitao da li bi pristao da bude u rezervnom sastavu policije. Pošto je pristao Erić ga je odveo u SUP gde je obukao uniformu i rekao mu da ide u Čelopek i da se javi Cvijetku Joviću. To se dogodilo početkom maja 1992. godine. Erić mu je rekao da su u Čelopeku zatvoreni Muslimani koji tu treba da budu dva do tri dana pa da idu u razmenu. Kada je došao u Čelopek, svedok je otišao u policijsku stanicu, gde mu je komandir Cvijetko Jović rekao da su u Dom kulture dovedeni Muslimani i da on sa još nekoliko ljudi obezbeđuje zatvorenike da ih ne bi neko povredio ili da ne bi neko pobegao i sl.

Nakon tih instrukcija, svedok je otišao u Dom kulture i video je zatvorenike. Neke je odlično poznao, sa nekima je bio prijatelj, a neke je znao iz viđenja. Bili su smešteni u velikoj sali Doma kulture, u prostoriji visine 3 m, sa drvenim podom i prozorima postavljenim visoko uz plafon. U početku zarobljenici nisu bili zaključavani nego su sedeli zajedno sa stražarima. Zatvorenici su se požalili svedoku da ni jednom od kako su došli u Dom kulture nisu dobili hranu. Svedok je otišao u stanicu policije u Zvornik i preneo Petku Paniću i Slavku Eriću da zatvorenici tri dana nisu dobili hranu. Odmah nakon toga, u roku od sat vremena zatvorenicima je dostavljena hrana iz hotela Drina. Po mišljenju svedoka hrane je bilo dovoljno i bila je dobrog kvaliteta.

Straža ispred Doma kulture bila je organizovana u dve smene, jedna od 7:00 do 19:00 a druga od 19:00 do 7:00 časova izjutra.. Stražara je nekada bilo pet, šest, a nekada četiri. Svedok je bio desetak puta u smeni.

Sve je bilo u redu u zatvoru dok jednog dana nije došao neki Repić koji je bio pripadnik neke paravojne formacije. To se desilo nakon desetak dana od smeštanja zatvorenika u Dom kulture. Svedok je zakasnio na smenu zbog toga što mu se žena povredila pa je putovao u Banju Koviljaču (Srbija) po lekove. Kada se vratio primetio je neobičnu tišinu u Domu kulture. Pred njega su izašli stražari Milan Mitrović i Srećo Ikonić i rekli mu:

« Miloše, dodje neki Repić i napravi pičvavz ... pobi neke ljude...». Stražar Ikonić mu je pričao da je Repić upao u salu dok je on nosio manjerku sa hranom i počeo da puca. Repić je ubio više zatvorenika ali svedok ne zna koliko. Svedok nije zatekao leševe koji su pre njegovog dolaska utovareni u kamion marke tamić i odveženi. Posle tog događaja zatvorenici su tu bili još petnaestak dana pa su prebačeni u Zvornik u upravnu zgradu Novog izvora. Za vreme kada je

svedok držao stražu ispred Doma kulture niko nikoga nije dirao. Svedok je video kada su došli autobusi preduzeća Drina-transa, kojima su preveženi zatvorenici iz Doma kulture u upravnu zgradu Novog izvora.

Svedok je čuo priču, da je posle upadanja Repića u Dom kulture i ubijanja zarobljenika Repić ponovo došao sa bratom Žučom koji ga je isprid kafane pored Doma kulture išamarao i poveo sa sobom. Tom događaju svedok nije prisustvovao ali je čuo priču. Od dana kada su zatvorenici ubijeni, pa do njihovog odlaska autobusima u Zvornik u upravnu zgradu Novog izvora svedok nije ni video ni čuo da je bilo drugog ubijanja i maltretiranja zatvorenika.

Svedoku je poznato da su jednom za vreme njegovog dežurstva došla dva visoka čoveka u vojnoj uniformi bez oznake činova i tražili da saslušaju dvojicu zatvorenika. Izveli su dvojicu iz prostorije i napolju ispred kafane na stepenicama su ih ispitivali. Nakon ispitivanja vratili su ih u prostoriju Doma kulture.

Nije mu poznato da se vodila evidencija zarobljenih niti da je postojala knjiga dežurstava.

Predočavanje dokumenta

Predsednica veća je svedoku predočila papir koji predstavlja izveštaj Miloša Jovanovića, stražara iz Čelopeka, o stanju u Domu kulture sa konkretnim podacima i pitala ga da li je to njegov rukopis i potpis. Svedok je odgovorio da je to njegov potpis, da rukopis izveštaja liči na njegov, ali da on ne može da se seti da je on taj izveštaj sastavio. Na takav odgovor reagovala je predsednica veća pitanjem da li je postojao još jedan stražar pod imenom Miloš Jovanović. Svedok je odgovorio da nije.

Sudsko veće je donelo rešenje da se odredi grafološko veštačenje tog izveštaja sa potpisom Miloša Jovanovića da bi se utvrdilo da li ga je on pisao i potpisao.